ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ
της 13ης Οκτωβρίου 1992 *

Στην υπόθεση C-71/90,

Βασίλειο της Ισπανίας, εκπροσωπούμενο αρχικά από τον Carlos Bastarreche Sagües και στη συνέχεια από τον Alberto Navarro González, γενικό διευθυντή του Κοινοτικού Νομικού και Θεσμικού Συντονισμού, και τη Rosario Silva de Lapuerta, abogado del Estado, προϊσταμένη του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους, επιφορτισμένη με την εκπροσώπιση της Ισπανικής Κυβερνήσεως ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο την πρεσβεία της Ισπανίας, 4-6, boulevard E. Servais,

προσφεύγον,

κατά

Συμβουλίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπουμένου από τους Arthur Alan Dashwood, διευθυντή της Νομικής Υπηρεσίας, και John Carbery, νομικό σύμβουλο, επικουρουμένους από τον Germán-Luis Ramos Ruano, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Xavier Herlin, διευθυντή της Διευθύνσεως Νομικών Υποθέσεων της Ευρωπαϊκής Τράπεζας Επενδύσεων, 100, boulevard Konrad Adenauer, Kirchberg,

καθού,

υποστηριζομένου από τους

Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τους Robert Caspar Fischer και Francisco José Santaolalla, νομικούς συμβούλους, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Roberto Hayder, εκπρόσωπο της Νομικής Υπηρεσίας, Centre Wagner,

* Γλώσσα διαδικασίας: η ισπανική.

Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, από τους Ernst Röder, Regierungsdirektor στο Ομοσπονδιακό Υπουργείο Οικονομίας, και Joachim Karl, Oberregierungsrat στο ίδιο υπουργείο, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο την πρεσβεία της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας, 20-22, avenue Émile Reuter,

Ηνωμένο Βασίλειο της Μεγάλης Βρετανίας και Βόρειας Ιρλανδίας, εκπροσωπούμενο από τον J. E. Collins, του Treasury Solicitor' s Department, επικουρούμενο από τον Christopher Vajda, barrister, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο την πρεσβεία του Ηνωμένου Βασιλείου, 14, boulevard Roosevelt,

παρεμβαίνοντες,

που έχει ως αντικείμενο την ακύρωση του κανονισμού (ΕΟΚ) 4049/89 του Συμβουλίου, της 19ης Δεκεμβρίου 1989, για την κατανομή μεταξύ των κρατών μελών, για το 1990, ορισμένων ποσοστώσεων αλιείας για τα σκάφη που αλιεύουν στην αποκλειστική οικονομική ζώνη της Νορβηγίας και στην αλιευτική ζώνη που βρίσκεται γύρω από το Jan Mayen (ΕΕ 1989, L 389, σ. 44),

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ,

συγκείμενο από τους O. Due, Πρόεδρο, K. N. Κακούρη και M. Zuleeg, προέδρους τμήματος, G. F. Mancini, R. Joliet, J. C. Moitinho de Almeida και M. Díez de Velasco, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: C. O. Lenz
γραμματέας: Δ. Τριανταφύλλου, υπάλληλος διοικήσεως

έχοντας υπόψη την έκθεση ακροατηρίου,

αφού άκουσε τις αγορεύσεις των διαδίκων κατά τη συνεδρίαση της 18ης Φεβρουαρίου 1992,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 6ης Μαΐου,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 20 Μαρτίου 1990, το Βασίλειο της Ισπανίας άσκησε, δυνάμει του άρθρου 173, πρώτο εδάφιο, της Συνθήκης ΕΟΚ, προσφυγή με την οποία ζητεί την ακύρωση του κανονισμού (ΕΟΚ) 4049/89 του Συμβουλίου, της 19ης Δεκεμβρίου 1989, για την κατανομή μεταξύ των κρατών μελών, για το 1990, ορισμένων ποσοστώσεων αλιείας για τα σκάφη που αλιεύουν στην αποκλειστική οικονομική ζώνη της Νορβηγίας και στην αλιευτική ζώνη που βρίσκεται γύρω από το Jan Mayen (ΕΕ 1989, L 389, σ. 44). Ο εν λόγω κανονισμός αποτελεί συνέχεια της συμφωνίας αλιείας που συνήφθη μεταξύ της Κοινότητας, αφενός, και του Βασιλείου της Νορβηγίας, αφετέρου (JO 1980, L 226, σ. 48), καθώς και των διαβουλεύσεων που προβλέπονται μεταξύ των συμβαλλομένων μερών σχετικά με τη χορήγηση ποσοστώσεων αλιευμάτων για τα πλοία της Κοινότητας στη ζώνη αλιείας της Νορβηγίας κατά το έτος 1990.

2 Το Συμβούλιο εξέδωσε τον επίδικο κανονισμό βάσει του άρθρου 11 του κανονισμού (ΕΟΚ) 170/83 του Συμβουλίου, της 25ης Ιανουαρίου 1983, περί θεσπίσεως κοινοτικού καθεστώτος διατηρήσεως και διαχειρίσεως των αλιευτικών πόρων (ΕΕ 1983, L 24, σ. 1). Το εν λόγω καθεστώς προβλέπει, μεταξύ άλλων, μέτρα διατηρήσεως, τα οποία, κατά το άρθρο 2, μπορούν κυρίως να περιλαμβάνουν τον περιορισμό της αλιευτικής δραστηριότητας, ιδίως με μείωση των αλιευμάτων.

3 Συναφώς, το άρθρο 3 του κανονισμού 170/83 ορίζει ότι, οσάκις για ένα ή περισσότερα συγγενή είδη καθίσταται αναγκαία η μείωση της ποσότητας των αλιευμάτων, τότε καθορίζεται ετησίως το σύνολο των επιτρεπομένων αλιευμάτων, ανά απόθεμα ή ομάδα αποθεμάτων (στο εξής: TAC), το διατιθέμενο στην Κοινότητα μερίδιο, καθώς και, ενδεχομένως, το σύνολο των αλιευμάτων που αναλογούν στις τρίτες χώρες και οι ειδικοί όροι υπό τους οποίους πρέπει να ασκείται η αλιεία. Το διατιθέμενο στην Κοινότητα μερίδιο αυξάνει κατά το σύνολο των αλιευομένων από την Κοινότητα ποσοτήτων στα ύδατα που δεν υπάγονται στη δικαιοδοσία ή κυριαρχία των κρατών μελών.

4 Εξάλλου, το άρθρο 4, παράγραφος 1, του κανονισμού 170/83 προβλέπει ότι « η διατιθέμενη υπέρ της Κοινότητας ποσότητα αλιευμάτων, που αναφέρεται στο άρθρο 3, κατανέμεται μεταξύ των κρατών μελών, κατά τρόπο που να εξασφαλίζει για κάθε κράτος μέλος σχετική σταθερότητα των δραστηριοτήτων που ασκούνται για κάθε απόθεμα ». Η παράγραφος 2 του ιδίου άρθρου προβλέπει, εξάλλου, ότι το Συμβούλιο, αποφασίζοντας σύμφωνα με τη διαδικασία του άρθρου 43 της Συνθήκης και με βάση την έκθεση για την κατάσταση της αλιείας στην Κοινότητα που η Επιτροπή όφειλε να υποβάλει πριν από τις 31 Δεκεμβρίου 1991, την οικονομική και κοινωνική ανάπτυξη των παρακτίων περιοχών, την κατάσταση των αποθεμάτων, καθώς και την πιθανή εξέλιξή τους, θεσπίζει τις προσαρμογές που μπορεί να είναι αναγκαίες για την κατανομή των πόρων μεταξύ των κρατών μελών.

5 Τέλος, το άρθρο 11 του κανονισμού 170/83 ορίζει ότι η επιλογή των μέτρων διατηρήσεως, ο καθορισμός των TAC και της διατιθέμενης στην Κοινότητα ποσότητας και η κατανομή της εν λόγω ποσότητας θεσπίζονται από το Συμβούλιο με ειδική πλειοψηφία κατόπιν προτάσεως της Επιτροπής. Οι κανονισμοί που καθορίζουν τα TAC για τα είδη εκείνα ιχθύων των οποίων επιβάλλεται η διατήρηση και κατανέμουν την ποσότητα των διατιθεμένων στην Κοινότητα αλιευμάτων μεταξύ των κρατών μελών εκδίδονται κατ' έτος, σ' αυτή τη βάση, από το 1983.

6 Με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 172/83 του Συμβουλίου, της 25ης Ιανουαρίου 1983, περί καθορισμού για το 1982, για ορισμένα αποθέματα ιχθύων και ομάδες αποθεμάτων ιχθύων που απαντούν στην αλιευτική ζώνη της Κοινότητας, του συνόλου των επιτρεπομένων αλιευμάτων, του μεριδίου της Κοινότητας επί των αλιευμάτων αυτών, της κατανομής του μεριδίου μεταξύ των κρατών μελών και των όρων υπό τους οποίους αλιεύεται το σύνολο των επιτρεπομένων αλιευμάτων (ΕΕ 1983, L 24, σ. 30), το Συμβούλιο προέβη στην κατανομή των διαθεσίμων πόρων στα κοινοτικά ύδατα σε συνάρτηση με τα διαλαμβανόμενα στις αιτιολογικές σκέψεις του εν λόγω κανονισμού κριτήρια: παραδοσιακές αλιευτικές δραστηριότητες, ειδικές ανάγκες των περιοχών όπου οι τοπικοί πληθυσμοί είναι ιδιαίτερα εξαρτημένοι από τις αλιευτικές και τις συναφείς βιομηχανίες, και απώλεια της δυνατότητας αλιεύσεως στα ύδατα τρίτων χωρών.

7 Τα ίδια αυτά κριτήρια χρησίμευσαν ως βάση για την κατανομή των διαθεσίμων πόρων, εκτός των κοινοτικών υδάτων, δυνάμει συμφωνιών που συνήφθησαν με τρίτες

χώρες και αποτέλεσαν αντικείμενο διαφόρων κανονισμών του Συμβουλίου. Πρόκειται ειδικότερα για τον κανονισμό (ΕΟΚ) 173/83, της 25ης Ιανουαρίου 1983, για την τροποποίηση του κανονισμού (ΕΟΚ) 370/82, περί διαχειρίσεως και ελέγχου ορισμένων ποσοστώσεων αλιείας που χορηγούνται, για το έτος 1982, στα σκάφη που φέρουν σημαία ενός των κρατών μελών και αλιεύουν στη ζώνη διακανονισμού που καθορίζεται στη σύμβαση NAFO (ΕΕ 1983, L 24, σ. 68), τον κανονισμό 174/83, της 25ης Ιανουαρίου 1983, περί κατανομής μεταξύ των κρατών μελών των ποσοστώσεων αλιείας που έχουν χορηγηθεί για το 1982 στην Κοινότητα στο πλαίσιο της αλιευτικής συμφωνίας μεταξύ της Κοινότητας και του Καναδά (ΕΕ 1983, L 24, σ. 70), τον κανονισμό 175/83, της 25ης Ιανουαρίου 1983, περί κατανομής μεταξύ των κρατών μελών ορισμένων ποσοστώσεων αλιείας για τα σκάφη που αλιεύουν στην οικονομική ζώνη της Νορβηγίας και στην αλιευτική ζώνη που κείται γύρω από το Jan Mayen (ΕΕ 1983, L 24, σ. 72), και τους κανονισμούς 176/83 και 177/83, της 25ης Ιανουαρίου 1983, περί κατανομής μεταξύ των κρατών μελών των ποσοστώσεων αλιείας για τα σκάφη που αλιεύουν στα ύδατα της Σουηδίας (ΕΕ 1983, L 24, σ. 75) και στα ύδατα των νήσων Φερόε (ΕΕ 1983, L 24, σ. 77).

8 Τα ποσοστά κατανομής, που καθορίστηκαν με γνώμονα τις αλιευτικές δραστηριότητες κατά τη διάρκεια της περιόδου αναφοράς 1973-1978 και αντιστοιχούσαν σε επιτρεπείσες ποσότητες, δεν τροποποιήθηκαν από το 1983 και χρησιμοποιήθηκαν για όλες τις κατανομές που μεσολάβησαν. Η προσχώρηση της Πορτογαλικής Δημοκρατίας και του Βασιλείου της Ισπανίας στην Κοινότητα, την 1η Ιανουαρίου 1986, δεν οδήγησε σε καμία τροποποίηση της κλίμακας κατανομής, τα δε δύο νέα κράτη μέλη αποκλείσθηκαν από αυτήν.

9 Στην έκθεση ακροατηρίου αναπτύσσονται διεξοδικώς η εφαρμοστέα κοινοτική κανονιστική ρύθμιση, η εξέλιξη της διαδικασίας, καθώς και οι ισχυρισμοί και τα επιχειρήματα των διαδίκων. Τα στοιχεία αυτά της δικογραφίας δεν επαναλαμβάνονται κατωτέρω παρά μόνο καθόσον απαιτείται για τη συλλογιστική του Δικαστηρίου.

10 Προς στήριξη της προσφυγής του, το προσφεύγον επικαλείται δύο λόγους αντλούμενους από την παραβίαση της αρχής της σχετικής σταθερότητας των αλιευτικών δραστηριοτήτων και της αρχής περί απαγορεύσεως των διακρίσεων.

Επί του λόγου ακυρώσεως που αντλείται από την παραβίαση της αρχής της σχετικής σταθερότητας των αλιευτικών δραστηριοτήτων

11 Το προσφεύγον υποστηρίζει ότι το Συμβούλιο, εκδίδοντας τον επίδικο κανονισμό,που το αποκλείει από την κατανομή, εφήρμοσε κακώς την αρχή της σχετικής σταθερότητας των αλιευτικών δραστηριοτήτων του προαναφερθέντος άρθρου 4, παράγραφος 1, του κανονισμού 170/83, κατά το μέτρο που δεν έλαβε υπόψη του τις θεμιτές αξιώσεις του να προσποριστεί διαθεσίμους αλιευτικούς πόρους εκτός της Κοινότητας που παραχωρήθηκαν σ' αυτήν στο σύνολό της.

12 Προς στήριξη του ισχυρισμού του, το προσφεύγον προβάλλει στην ουσία δύο επιχειρήματα.

13 Πρώτον, ισχυρίζεται ότι η ρήτρα αναθεωρήσεως κατά το προαναφερθέν άρθρο 4, παράγραφος 2, του κανονισμού 170/83 δεν αποτελεί το μόνο μέσο προσαρμογής της καθορισθείσας το 1983 κλίμακας κατανομής σε νέες συνθήκες. Το ίδιο το Συμβούλιο αναγνώρισε, με καταχωρισθείσα στα πρακτικά δήλωση, κατά την έκδοση του κανονισμού 170/83, ότι, ακόμα και πριν από τη ρητή αναθεώρηση του συστήματος κατανομής, θα έπρεπε, κατά την εκτίμηση της σχετικής σταθερότητας των χορηγουμένων στα κράτη μέλη ποσοστώσεων, να λαμβάνονται υπόψη οι διάφορες περιστάσεις που θα μπορούσαν να επηρεάσουν ουσιωδώς τη γενική κατάσταση, καθοριστική για την αρχική κατανομή. Η προσχώρηση δύο νέων κρατών μελών επέφερε ουσιώδη μεταβολή της εν λόγω καταστάσεως, εφόσον η αρχική κλίμακα είχε επινοηθεί για δέκα κράτη μέλη, πράγμα που δεν ανταποκρίνεται πλέον στη σημερινή σύνθεση της Κοινότητας. Κατά τα λοιπά, το ότι η πράξη προσχωρήσεως δεν αναφέρει τίποτε συναφώς σημαίνει ότι η αρχή της σχετικής σταθερότητας των αλιευτικών δραστηριοτήτων πρέπει να εφαρμόζεται λαμβανομένης υπόψη της νέας συνθέσεως της Κοινότητας.

14 Δεύτερον, υποστηρίζει ότι τα συμμετέχοντα κράτη μέλη δεν προέβησαν σε συστηματική εκμετάλλευση των αλιευτικών δυνατοτήτων που αναγνωρίστηκαν στην Κοινότητα βάσει της συμφωνίας με τη Νορβηγία. Επομένως, δεν θα παραβιαζόταν η αρχή της σχετικής σταθερότητας των αλιευτικών δραστηριοτήτων αν παρείχοντο σε άλλα κράτη μέλη αλιευτικές δυνατότητες, εφόσον τα κράτη μέλη, που ήταν οι αποκλειστικώς ευεργετούμενοι από την αρχή αυτή, ουδέποτε εξήντλησαν το σύνολο των ποσοστώσεών τους.

15 Πριν εξεταστούν τα διάφορα αυτά επιχειρήματα, πρέπει να υπομνηστεί ότι, με την απόφαση της 16ης Ιουνίου 1987 στην υπόθεση 46/86 (Romkes, Συλλογή 1987, σ. 2681), το Δικαστήριο είχε ήδη την ευκαιρία να αποφανθεί ως το προς αν οι πραγματοποιηθείσες μετά την αρχική κατανομή του 1983 κατανομές συμβιβάζονταν με την επιταγή της διασφαλίσεως σχετικής σταθερότητας των αλιευτικών δραστηριοτήτων που έθεσε ο κανονισμός 170/83. Με τη δέκατη έβδομη σκέψη της αποφάσεως το Δικαστήριο έκρινε ότι η εν λόγω επιταγή διασφαλίσεως σχετικής σταθερότητας σημαίνει τη διατήρηση σταθερού ποσοστού για κάθε κράτος μέλος στο πλαίσιο της κατανομής. Διευκρίνισε συναφώς ότι το άρθρο 4, παράγραφος 2, του κανονισμού, ορίζοντας ότι οι προσαρμογές που ενδεχομένως καθίστανται αναγκαίες για την κατανομή των πόρων μεταξύ των κρατών μελών θεσπίζονται από το Συμβούλιο κατά τη διαδικασία του άρθρου 43 της Συνθήκης, καταδεικνύει ότι η κλίμακα κατανομής που καθορίστηκε αρχικώς βάσει των άρθρων 4, παράγραφος 1, και 11 εξακολουθεί να εφαρμόζεται εφόσον δεν έχει εκδοθεί τροποποιητικός κανονισμός σύμφωνα με τη διαδικασία που ακολουθήθηκε για την έκδοση του κανονισμού 170/83.

16 Όσον αφορά το επιχείρημα που αντλείται από την προσχώρηση του Βασιλείου της Ισπανίας στην Κοινότητα την 1η Ιανουαρίου 1986, πρέπει να θεωρηθεί ότι το αντικειμενικό γεγονός της προσχωρήσεως κράτους δεν μπορεί να συνεπάγεται από μόνο του έννομα αποτελέσματα, δεδομένου ότι οι όροι προσχωρήσεως ρυθμίζονται με την αντίστοιχη πράξη.

17 Στην προκειμένη περίπτωση, το άρθρο 2 της εν λόγω πράξεως προσχωρήσεως προβλέπει ότι, από την προσχώρηση, οι διατάξεις των ιδρυτικών Συνθηκών και οι πράξεις των οργάνων των Κοινοτήτων που θεσπίστηκαν πριν από την προσχώρηση δεσμεύουν τα νέα κράτη μέλη και εφαρμόζονται με τους όρους που προβλέπονται στις Συνθήκες και την ίδια την πράξη προσχωρήσεως.

18 Δεν αμφισβητείται ότι, όσον αφορά την αλιεία και ιδίως τους εξωτερικούς πόρους, η πράξη προσχωρήσεως (άρθρο 167 όσον αφορά την Ισπανία) προβλέπει σύστημα εντάξεως που περιορίζεται στην ανάληψη, από την Κοινότητα, της διαχειρίσεως των συμφωνιών αλιείας που είχαν συνάψει προηγουμένως με τρίτες χώρες τα νέα κράτη μέλη, καθώς και την προσωρινή διατήρηση, από τα νέα κράτη μέλη, των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων που απορρέουν από τις εν λόγω συμφωνίες, μέχρις ότου το Συμβούλιο λάβει τις κατάλληλες αποφάσεις για τη διατήρηση των αλιευτικών δραστηριοτήτων στα πλαίσια των ανωτέρω συμφωνιών.

19 Υπ' αυτές τις συνθήκες, σύμφωνα με το άρθρο 2 της πράξεως προσχωρήσεως, επιβάλλεται η εφαρμογή του κοινοτικού κεκτημένου, ειδικότερα δε της αρχής της σχετικής σταθερότητας, όπως αυτή καθιερώθηκε με τον προαναφερθέντα κανονισμό 170/83, ο οποίος, άλλωστε, δεν υπέστη καμία τροποποίηση, εξαιρέσει της τεχνικής προσαρμογής του αριθμού των ψήφων κατά τη διαδικασία λήψεως αποφάσεων που αφορά το άρθρο 14, παράγραφος 2 (παράρτημα I, σημείο XV, της πράξεως προσχωρήσεως), και ερμηνεύθηκε από το Δικαστήριο.

20 Επομένως, το επιχείρημα αυτό πρέπει να απορριφθεί.

21 Διευκρινίζεται, ωστόσο, ότι, καίτοι η πράξη προσχωρήσεως δεν έθιξε, όπως θα μπορούσε να το πράξει, την υφιστάμενη κατάσταση στο θέμα της κατανομής των εξωτερικών αλιευτικών πόρων, είναι δεδομένο ότι από την προσχώρησή του το Βασίλειο της Ισπανίας τελεί στην ίδια κατάσταση με τα άλλα κράτη μέλη που δεν επωφελήθηκαν από την αρχική κατανομή.

22 Έπεται ότι, αφενός, το εν λόγω κράτος μέλος έχει το δικαίωμα να συμμετάσχει στην κατανομή νέων αλιευτικών δυνατοτήτων, ενδεχομένως διαθεσίμων δυνάμει συμφωνιών συναφθεισών με τρίτες χώρες μετά την προσχώρηση και εχουσών ως αντικείμενο αλιευτικούς πόρους που δεν κατανεμήθηκαν ακόμη, και, αφετέρου, κατά την ενδεχόμενη αναθεώρηση του συστήματος, σύμφωνα με το άρθρο 4, παράγραφος 2, του κανονισμού 170/83, η Ισπανία μπορεί να προβάλει τις αξιώσεις της όπως και όλα τα άλλα κράτη μέλη.

23 Ως προς το προβληθέν από το Βασίλειο της Ισπανίας επιχείρημα, αντλούμενο από τη φερόμενη ελλιπή εκμετάλλευση των ποσοστώσεων, παρατηρείται ότι, στην πραγματικότητα και όπως, εξάλλου, επισήμανε το Συμβούλιο, χωρίς να του αντιταχθεί πειστική απόδειξη, οι παραχωρούμενες στην Κοινότητα αλιευτικές δυνατότητες δυνάμει συμφωνίας με τρίτη χώρα βασίζονται σε προβλέψεις ως προς την κατάσταση και την εξέ-

λιξη των αποθεμάτων που μπορούν να αποδειχθούν ανακριβείς και να μην είναι αντιπροσωπευτικές των ποσοτήτων που μπορούν πράγματι να αλιευθούν. Υπ' αυτές τις συνθήκες, η απλή διαπίστωση αλιευθεισών ποσοτήτων αλιευμάτων, κατωτέρων των προβλεφθεισών, δεν μπορεί να δημιουργήσει υποχρέωση πραγματοποιήσεως νέας κατανομής για το επόμενο έτος. Προστίθεται ότι το Βασίλειο της Ισπανίας δεν προσκόμισε κανένα στοιχείο αποδεικτικό εκουσίας ελλιπούς εκμετάλλευσεως, εκ μέρους των δικαιούχων κρατών μελών, των ποσοστώσεων αλιείας που τους είχαν χορηγηθεί δυνάμει του επιδίκου κανονισμού.

24 Δεδομένου ότι ούτε το δεύτερο αυτό επιχείρημα μπορεί να γίνει δεκτό, ο λόγος ακυρώσεως που αντλείται από την παραβίαση της αρχής της σχετικής σταθερότητας των αλιευτικών δραστηριοτήτων είναι απορριπτέος στο σύνολό του.

Επί του λόγου ακυρώσεως που αντλείται από την παραβίαση της αρχής περί απαγορεύσεως των διακρίσεων

25 Το προσφεύγον υποστηρίζει ότι το Συμβούλιο, εκδίδοντας τον επίδικο κανονισμό χωρίς να το περιλάβει στην κλίμακα κατανομής, παραβίασε την αρχή της απαγορεύσεως των διακρίσεων που καθιερώνει το άρθρο 7 της Συνθήκης.

26 Προς στήριξη του ισχυρισμού του, το προσφεύγον επικαλείται, πρώτον, ότι κατά τη διάρκεια της περιόδου αναφοράς, ήτοι μεταξύ των ετών 1973 και 1978, ο ισπανικός στόλος ανέπτυξε σημαντικές αλιευτικές δραστηριότητες στα ύδατα της Νορβηγίας. Το να ληφθούν υπόψη οι συγκεκριμένες κατά παράδοση ασκούμενες δραστηριότητες για την κλίμακα κατανομής συνάδει προς την προαναφερθείσα απόφαση της 16ης Ιουνίου 1987 στην υπόθεση Romkes, με την οποία το Δικαστήριο αναγνώρισε ότι το σύστημα κατανομής δεν αντέκειτο προς την αρχή της απαγορεύσεως των διακρίσεων του άρθρου 7 της Συνθήκης, εφόσον επιβάλλει στους αλιείς των κρατών μελών περιορισμούς αναλόγους προς τις αλιευτικές δραστηριότητες που ασκούσαν πριν από την έναρξη ισχύος του κοινοτικού συστήματος διατηρήσεως των αλιευτικών πόρων.

27 Δεύτερον, ισχυρίζεται, αφενός, ότι η δυσμενής διάκριση απορρέει περαιτέρω εκ του γεγονότος ότι, μολονότι τα νέα κράτη μέλη απώλεσαν υπέρ της Κοινότητας, λόγω της προσχωρήσεώς τους, το δικαίωμα να διαπραγματεύονται συμφωνίες αλιείας με τρίτες

χώρες, εξακολουθούν να αποκλείονται από τις αλιευτικές δυνατότητες που αποκτά η Κοινότητα διαπραγματευόμενη η ίδια τέτοιες συμφωνίες με τις τρίτες χώρες· τονίζει, αφετέρου, ότι τα άλλα κράτη μέλη επωφελήθηκαν από τις συμφωνίες αλιείας που είχε συνάψει η Ισπανία με τρίτες χώρες πριν από την προσχώρηση, ενώ η Ισπανία αποκλείεται από τις ποσοστώσεις που η Κοινότητα αποκτά δυνάμει συμφωνιών που είχε συνάψει η ίδια κατά τη διάρκεια της αυτής περιόδου.

28 Παρατηρείται, συναφώς, ότι η κατάσταση του προσφεύγοντος κράτους δεν μπορεί να συγκριθεί με την κατάσταση των άλλων κρατών μελών, δικαιούχων των κατανομών, αν ληφθεί υπόψη το περιεχόμενο της πράξεως προσχωρήσεως, όπως υπενθυμίστηκε ανωτέρω, ως προς την ένταξη των νέων κρατών μελών στην κοινή αλιευτική πολιτική, και, ειδικότερα, όσον αφορά τους εξωτερικούς αλιευτικούς πόρους που είχαν ήδη διατεθεί και κατανεμηθεί κατά την προσχώρηση.

29 Πράγματι, στο μέτρο που η πράξη προσχωρήσεως δεν μετέβαλε την υφιστάμενη κατάσταση σε θέματα κατανομής των εξωτερικών πόρων, ισχύει το κοινοτικό κεκτημένο. Επομένως, τα νέα κράτη μέλη δεν μπορούν να επικαλεσθούν περιστάσεις προγενέστερες της προσχωρήσεως, ιδίως δε τις αλιευτικές τους δραστηριότητες κατά τη διάρκεια της περιόδου αναφοράς, για να αποκλείσουν την εφαρμογή των εν λόγω διατάξεων. Από την προσχώρησή τους, τελούν στην ίδια κατάσταση με τα κράτη μέλη που έχουν αποκλεισθεί δυνάμει της αρχής της σχετικής σταθερότητας των αλιευτικών δραστηριοτήτων, που έχει συγκεκριμενοποιηθεί, όσον αφορά τις συναφθείσες πριν από την προσχώρηση συμφωνίες, με την πραγματοποιηθείσα το 1983 κατανομή. Αυτή η εκτίμηση δεν μπορεί να ανατραπεί λόγω του γεγονότος ότι, με την προσχώρηση, τα νέα κράτη μέλη δεν είναι πλέον αρμόδια να συνάπτουν αυτοτελώς συμφωνίες, πράγμα που τα περιάγει σε κατάσταση ταυτόσημη με αυτή όλων των άλλων κρατών μελών, ή λόγω του γεγονότος ότι δεν έλαβαν αντάλλαγμα για τους εξωτερικούς πόρους που συνεισέφεραν στην Κοινότητα.

30 Επομένως, ο λόγος ακυρώσεως που αντλείται από την παραβίαση της αρχής της απαγορεύσεως των διακρίσεων είναι απορριπτέος.

31 Από το σύνολο των προηγουμένων σκέψεων προκύπτει ότι η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό της.

Επί των δικαστικών εξόδων

32 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα. Επειδή το Βασίλειο της Ισπανίας ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα. Σύμφωνα με το άρθρο 69, παράγραφος 4, η Επιτροπή και τα παρεμβαίνοντα κράτη μέλη φέρουν τα δικά τους δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την προσφυγή.

2) Καταδικάζει το Βασίλειο της Ισπανίας στα δικαστικά έξοδα. Η Επιτροπή, η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας και το Ηνωμένο Βασίλειο φέρουν τα δικά τους δικαστικά έξοδα.

Due Κακούρης Zuleeg

Mancini Joliet Moitinho de Almeida Díez de Velasco

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 13 Οκτωβρίου 1992.

Ο Γραμματέας
J.-G. Giraud

Ο Πρόεδρος
O. Due